

Άρθρο 15 παρ. 2 ΠΚ. Η αναγνώριση της δυνατότητας επιβολής μειωμένης ποινής στηρίχθηκε στη σκέψη ότι συχνά η "μη δράση" εμπεριέχει λιγότερο άδικο ή λιγότερη ενοχή σε σχέση με την προσβολή που προκαλεί κάποιος με ενέργεια. Θα πρέπει επομένως ο δικαστής να έχει την ευχέρεια, όταν πράγματι διαγιγνώσκει μειωμένο άδικο ή ενοχή, να επιβάλλει και μειωμένη ποινή (ΑΠ 939/2020). Αν κριθεί ότι δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση (μειωμένου αδίκου), το δικαστήριο δεν υποχρεούται να αναφερθεί στη διάταξη αυτή (**ΑΠ 632/2022**), καθόσον μάλιστα **δεν υπεβλήθη σχετικό αίτημα από τον κατηγορούμενο (ΑΠ 811/2022, 939/2020).**

ΑΠ 811/2022: «...Η 10^η αιτίαση ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αναιτιολόγητα και εσφαλμένα δεν εφάρμοσε αυτεπαγγέλτως τη νεότερη ευμενέστερη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 83 ΠΚ, και σε κάθε περίπτωση δεν αναφέρει εάν εφάρμοσε τη διάταξη αυτή, είναι αβάσιμη, αφού από το όλο περιεχόμενο του σκεπτικού της προσβαλλόμενης σε συνδυασμό με το διατακτικό της, προκύπτει με σαφήνεια ότι η «μη δράση» των αναιρεσειόντων δεν εμπεριείχε λιγότερο άδικο ή λιγότερο ενοχή κι εντεύθεν το Δικαστήριο της ουσίας έκρινε ανέλεγκτα πως δεν επρόκειτο για περίπτωση εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 15 παρ. 2 ΠΚ, συνακόλουθα δε ουδόλως αναφέρθηκε σε αυτήν, καθόσον μάλιστα δεν υπεβλήθη σχετικό αίτημα από τους τρεις πρώτους των κατηγορουμένων ή τους συνηγόρους αυτών (ΑΠ 939/2020)...